

SLOVENSKI NAROD.

Izaja vsak dan, izven ponedeljke in dneve po praznicah, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijakke velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četiristopne peti-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“. — Opravištvo, na katero naj se blagovoljjo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Vojska.

V Aziji je mej Rusi in Turki že prišlo do manjšega boja 26. t. m. na cesti v Kars. Rusi so več turških oficirjev in 100 turških vojakov ujeli, koliko je pa mrtvih in ranjenih, tega petersburgsko poročilo ne ve. Tudi poročilo iz Carigrada poroča, da pri Karsu je bil boj, a pravi, da velicega nij še bilo. To so torej le prvi stiki in sokobi prvih straž, ki so se dobile in malo trčile vkup. Glavne vojske še niso druga drugej v čelu.

V Rumuniji ruska vojska, to se ve da, nij še časa imela zbrati se ob turškeje meji. Sploh pravijo izvedenci, da ima tukaj ruska armada velikanske težave premagati, ker ne le, da je rumunsko obrežje Donave večjidel močvirno in za prelaz neizmerno trudovito, tudi nove artilerijske strelbe branečih proti napadajočim so dan denes vse groznejše, nego v prejšnjih bojih na istih krajih. Tu utegnemo še več časa čakati, predno čujemo o velicah bitvah.

Turčija je poslala na ustje reke Sereta dva monitorja, ki bosta skušala bombardirati in podirati železnični most pri Barboši. Tu pa se tudi Rusi že močno zbirajo in bodo valjda znali braniti to velevažno mesto za svoj prevoz. 500 Rusov je došlo že v Brailo.

Ruski glavni vojevoda, veliki knez Nikola, je izdal svojim vojakom ostro povelje, ne dotakniti se premoženja kacega Rumuna. Kdor bi se proti temu pregrešil, bode s smrtjo kaznovan.

Ruski car je poslal po knezu Dolgorukem, svojem general-adjutantu, lastnoročno pismo do kneza Karla v Bukurešt s poseb-

nimi pojasnili o vmarširanji ruske armade v Rumunijo.

Iz Belgrada pa dohaja dunajskemu listu, ki je imel dozdej od tam najrednejše vesti, to-le poročilo: „Naše mesto je silno razburjeno. Veliki vezir turški je naznanil srbskemu knezu, da je Rusija napovedala vojno Turčiji in terjaj od srbskega kneza določen izrek, da ostane Srbija nevtralna. Ob enem je veliki vezir prosil za dovoljenje, da sme jeden oddelek turške vojske iti skozi Srbijo preko Negotina in Radujevca do Kladove, kjer pojde čez Donavo (Rusom za hrbet) v Rumunijo. Precej potem, ko je knez iz Carigrada to vest dobil, poroča mu tudi polkovnik Horvatič, ki je poveljnik vojnega srbskega oddelka v Negotinu, da mu je turški komandant Abdul-Kerim kar prosto naznanil, da je eno oddeljenje turške vojske ukaz dobilo, strategične pozicije na Donavi, zlasti pa Kladovo zasesti. Polkovnik Horvatič je brzo zahteval tri brigade pomoči. Srbski ministri so takoj skupaj stopili in sklenili, da se bode Srbija z orožjem v roci ustavljala vsacemu turškemu marširanju skozi Srbijo. Ob enem so v Peterburg to objavili in za svet ruskega carja prosili. Kar je vojske, vse se je v Negotin poslalo. Prostovoljci se zopet nabirajo. Ruski general Fadejev se vedno posvetuje s knezom in vojnim ministrom.“ Teda tudi Srbija more zopet vojno začeti in Turki bodo morali še bolj svoje moči razdrobiti. Ta slučaj bi bil velike pomembe. Naši Magjari in nemški Turki že zdaj od jeze škripljejo nad Srbi.

Grška vlada pridno svojo vojsko oborožuje in uri, ali za zdaj (menda dokler Rusi kake velike bitke ne dobodo) hočejo orijentalsko-previhani Grki čakati in še le potem

vpasti v grško-turške bližnje provincije. — Navdušenje mej ruskim narodom je povsod veliko, simpatije vseh nas Slovanov za Ruse povsod tople. Bog jim daj vso srečo.

Vojna napoved iz Nemčije.

Prvi nemški vojskovodja je v nemškem parlamentu govoril:

„Gospoda moja! kar se protivi napredku vsega človečanstva, to je mejusobno nezaupanje, in v tem nezaupanju tiči vedna in velika opasnost. Jaz mislim, da sila Nemčije obstaja v enorodnosti njenih prebivalcev. Pa imamo tudi ob svojih mejah podložne, ki niso nemške narodnosti. To je zgodovinski uspeh stoletnih bojov, vojevanj in mirovnih sklepov, zmag in pobitij. Kajti meje velike države se ne dajo po matematičnih načelih delati. Ti podaniki nenemške narodnosti borili so se z Nemci enako hrabro; da se pa njih zanimanja ne strinjajo vsa z našimi, o tem smo morali že več čuti, nego nam more ljubo biti. Kako bi mogli torej tako nespametni biti, da bi se z razširjenjem mej slabili! Jaz mislim, da je miroljubnost Nemčije tako jasna, da je tako potrebna, da bi cel svet moral o njej prepričan biti. Kljub temu pa moramo priznavati, da nam posebno naši zapadni sosede ne zaupajo. Ako čitate francoske novine, celo večje, najdete v njih, da lahko govorim, veliko mrzenje do nas. Nočem govoriti od zasramovanja, zasmehovanja ali preziranja, katero ti listi izražajo; kajti temu nemam pametnega povoda. Kar pa francosko častništvo ne poveda, a je vendar istina, to je strah, da bode mogočna Nemčija enkrat brez vsega uzroka padla čez Francosko. Iz tega se da

Listek.

Prižigalec.

(Roman, v angleškem spisala Miss M. Cummins poslovenil J.)

Drugi del.

Peto poglavje.

(Dalje.)

Jasno nebo pa se je pomrenilo, predno je minola nedelja. Ko je pred jutranjo službo božjo šel z Emilijo, ki se je držala njegove roke, po svojej navadi doli po prehodu, zamračilo se mu je čelo, videvšemu, da je Izabela samoljubna sedela v kotu starega stola, kjer se je, kot je vedela vsa rodbina, že leta in leta vsedala njegova slepa hči. Gospa Grahamova, ki je Izabelo spremljala, jej je namignila, a sestranka njena je bila kaj kratke pameti ter je morala trpeti ponižanje, da je gospod Graham mirno jo prijel za roko ter jo peljal s sedeža proč in Emilijo tje posadil.

Pregnanka, ki je bila tako surova, da je zadnje tri nedelje gospici Grahamovi nalašč kratila to staro pravico do sedeža, je morala med službo božjo sedeti na edinem praznem sedeži zraven gospoda Grahama, hrbet je imela obrnen k prižnici ter je morala razjarjena gledati, da so se jej premnogi na bližnjih stolih zasramljivo posmehovali; zlasti jo je grizlo, da se je Francika Brusova, sedeča v bližnjem stolu, skoro glasno hihitala.

Emilijo bi bilo bolelo, ko bi bila le kolikaj vedela, kako jo je nevedoma zmagala. A njeno srce in njene misli so bile obrnene v nebesa; in kot jo prej nij razžalila Izabelina prevzetna predrznost, tako sedaj tudi nij slutila najmanjšega veselja, le da se jej je na starem svojem sedeži vsled navade zdelo prijetnejše.

Gospod Graham nij bil še teden dni doma, ko je očitno izpoznal čuti in misli svoje žene in njene sestranske Izabele in kako ste vplivale na srečo svoje družine. Videl je,

da je bila Emilija prevzvišena, da bi bila tožila. Vedel je, da nikdar v svojem življenju nij tožila; izpoznal je tudi Jeričino požrtvovalno ljubezen k svojemu močno ljubljenu otroku in to mu je navdajalo spoštovanje, katerega jej nikdo nij mogel spodkopati. Ko je gospa Grahamova jela jako premišljeno kriviti jo in kaj zvijačno in brezumno dolžiti njegove mlade varovanke, čudno nij bilo, da se gospod Graham nij zmenil za to, ter je to krivljenje zasmehljivo zavrnil.

Poznal je Jerico od otročjih let. Bila je vzvišenega mišljenja; časih jo je držal za svojeglavno, nikdar pa ne za hudobno ali goljufno. Bil je sam za se zadovoljen, da se je vse razdrlo mej Katinko in Brusom, ker Ben je jako len človek in bi ne bil nikdar dober gospodar. Kar pa se tiče Katinke, zdi se mu, da se je zadnji čas zelo poboljšala; če se ima za to zahvaliti Jerici, tem bolje je, čim večkrat se vidite.

(Dalje prih.)

razlagati orjaško delo, katero je Francoska v malo letih dovršila: z veliko razumnostjo in največjo energijo je organizirala svojo vojsko; iz tega je jasno, da stoji velikansk del francoske vojske mej Parizom in našo mejo, posebno konjištva in topničarstva, v jako dobrem stanju — to je stvar, ki se po mojem nazoru mora od naše strani prej ali pozneje zravnavati.

„Dalje se moramo na to ozirati, da na Francoskem stranke, ki so si še bolj protivne, nego pri nas, da so te stranke, pravim, vedno složne v enej točki, složne v tem, da dovoljuje, kar je treba za vojsko; mi pa moramo z največjim trudom vsako posamezno številko v proračunu rešiti. Na Francoskem je vojska ljubljanka naroda, njegov ponos, njegova nadeja; na Francoskem so vojski uže zdavnaj odpustili, da je bila potolčena. Jaz ne bom rekel, da se je pri nas pozabilo na zmage naše vojske, pa vendar bi ne smeli biti tako skopi proti njej. Zdi se mi, da naši sosedje pri bodočej vojski vidijo vseh v masah, v prevažnem številu, in to je gotovo pomenljiv moment. Mi se zanašamo bolj na skrbno omiko naših vojsk, na notranjo hrabrost. Francozi so odločno nad nami v enej točki, v tem da imajo uže v miru kadre.“

Torej Nemec govori na eno in isto sapo o miroljubnosti in o tem, da se mora s Francosko „zravnavati“, ker mu je uže premočna. Na miroljubje Nemčeve noben sosed ne verjame. Ko bi bili Nemci res miroljubni, a ne osvojevalen narod, ne bi bili Francozom poleg petih milijard še Metza vzeli.

Prezanimivo je, da se Francozje tega Moltkejevega ropotanja se sabljo niso nič ustrašili. To je znamenje, da se uže trdne čutijo, da so svojo vojsko uže tako pomnožili, da se jim nij več treba Nemcev bati, da bi „čez nje pali“, kakor so nameravali pred dvema leti. „République française“ kar samo pravi, da je Moltke priznal reorganizacijo francoske vojske.

To je menda še na Nemškem osupnilo, da je strah pred pikelhavbo uže ponehal, zato je sam Moltke drug dan v parlamentu pojasnilo dajal, da je njegov govor miroven. Pa da ga v tem času govori? Vsakako bodo Francozje, tako opozorjeni, še brže pripravljali se na napovedan boj, da dobodo iz njega vsaj priropano Lotaringijo, milijarde so pruski Nemci uže tako zafucali, da sami ne vedo kdaj. Videti je namen nemški, uničiti Francoze in škoditi družim. Ali menda se bode vendar izkazalo, da so Nemci na vrhunci uže — bili.

Iz deželnih zborov.

Kranjski deželni zbor.

(VIII. večerna seja. 21. aprila.) (Dalje.) Poslanec dr. Zarnik kot poročevalec večine finančnega odseka, zagovarja njene predloge tako-le: Slavna gospoda! Kot poročevalec večine finančnega odseka imam nalog, predloge njegove zagovarjati, kateremu bodem ustregel kolikor mogoče kratko, in kakor se samo ob sebi razumeva, popolnem objektivno. Tudi jaz sem tega mnenja, da bi bilo najbolje, nič ne zidati, kajti potem ne bi bilo treba denarja izdajati. Ker pa so odnošaji taki, da smo primorani zidati, treba je, da v prvej vrsti razpravljamo vprašanje, kako bi to učinili, da bi dežele ne veljalo mnogo novcev in kako ustrezno, če napravimo nekolščino, ali pa tako poslopje, ki ustreza vednosti in nameri zavoda,

in katero je mogoče po potrebi razširiti. Kar se tiče oprave tacihih zavodov, gospoda moja, ne bomo mi nič novega znašli, kajti v tej zadevi so dežele kakor Francoska in Švica nam mnogo naprej in mi kot zadnji na tem polji imamo samo nalog, izvrstne naredbe teh dežel, kolikor je to nam po finančnem stanju dežele mogoče, posnemati. Opozoriti moram slavni zbor najprvo, da najbolj izvrstno urejene blaznice prej omenjenih dežel se drže v prvej vrsti načela, da se ti zavodi sami iz sebe vzdržavajo. Najboljša sredstva za to so, da se napravi mnogo prostorov za take blazne, ki so premožni in plačajo, za tako imenovane penzionarje in drugo je, da se delo blaznih kolikor mogoče dobro porabi. Ne tajim, slavna gospoda, da ko sem poročila izvedencev, katere je bil deželni odbor odposlal ogledat blaznice po raznih deželah, bral in se je v njih delo blaznih posebno naglaševalo, ki ne koristi samo zdravju, nego daje zavodom tudi dohodkov, da sem smatral delo blaznih samo za igrabo. Preveril sem se pa v Studencu, da blazni delajo s takim veseljem in s pridnostjo njim navadna dela, da se moram čudom o tem izraziti. Zaradi tega je meni sedaj popolnem razumljivo, da so od deželnega odbora odposlani izvedenci trdili v svojih poročilih, da se povsod posest zemljišča pomnožuje, in da je tako mogoče zavode za blazne po delu blaznih lahko izdrževati. Ako se trdi, da norišnica, katero nameravamo zidati, ne bode dobila dosti penzionarjev, usojam se trditi, da temu nij tako. Norišnica v Feldbachu na Štajerskem, ki ima jako dolgočasno lego, katera se lahko puščava imenuje in kateri primerjen je naš Studenec paradiž, ima 40 prostorov za penzionarje in vsi so posedeni. Tedaj z delom blaznih moremo koristiti temu zavodu to pa le zamoremo, ako je uprava zavoda v naših, to je v rokah dežele.

Pa tudi s tem, da se po premeščeni zavoda blaznih v starej norišnici prostor napravi, bode dežela v denarnem oziru le pridobila. Kakor bode norišnica izpraznjena, bodo napravili 6 posebnih sob, po katerih se zmirom praša, katerih pa imamo sedaj samo dve. Za te sobe, za katerih eno se plača na dan 60 kr., bomo na korist novo zidane blaznice v teku petih letih, lahko pridobili 10 000 gld. Da bi se zidalo na sedanjio norišnico še eno nadstropje, kakor predlog manjšine finančnega odseka priporoča, nij nikakor koristno za deželo.

V sedanjej norišnici manjka glavnega pogoja blazne ozdravljati, namreč dobra voda, treba pa je tudi ozir jemati na veliko muko trpečih bolnike mediciničnega in kirurgičnega oddelka, katerim ponočno vpitje blaznih še te kratke ure spanja in pokoja ropa.

Če se je od strani manjšine trdilo, da bode zidanje blaznice veljalo pol milijona, oporekam jaz trditvi naravnost. Blaznico, katero je štajerska dežela zidala v Feldbachu in to l. 1873 v času gospodarskega poloma, ko se je drago zidalo, je veljala z nakupom zemljišča vred 471.000 gld. in ima prostora za 400 blaznih in 40 penzionarjev. Temu je treba pristaviti, da so proračuni za zidarska dela jako visoko nastavljeni in da se je deželni stavbeni red sam izrazil, da je nastavilo za vse najvišje cene. Tako je zidanje mrtvašnice proračunano na 4000 gld. jaz pa sem prepričan, da ne bode veljala, dosti nad 1000 gld. V obče pa se bode zelo dober kup zidalo, ker stavbeni obrtniki nemajo dela in bode to

zidanje ravno tem obrtnikom zelo povoljno.

Opazka, katero sem slišal, da bi bila ena ali druga stranka kriva, da se polnijo bolnice, smatram jaz pri denašnej debati kot neumestno. Ako baron Abfaltertrn trdi, da ne more dežela plačevati stroškov za zidanje norišnice, naj napravi o tem smislu resolucijo, vsi bomo radovoljni za njo glasovali, ali pomagala nam ne bode nič, kajti vlada, katerej samej denarja primanjkuje, nam zato peneza dala ne bode. Če pa baron Abfaltertrn na dalje trdi, da nij naša skrb, za razširjenje bolnice skrbeti in da, če je enkrat bolnica polna, ne moremo mi ničesa več storiti, jaz temu ugovarjam, da se taki nazori ne skladajo z načelom človekoljubja, kajti mi ne moremo v bolnico prišlemu bolniku reči: Pojdi kamor ti je drago pomoči iskat, bolnica je zdaj uže napolnjena in mi ne moremo nikogar več sprejeti.

Da ne bomo mogli takim načinom delati, gospoda moja, zato bode uže vlada skrbela, ki nas bode v kratkem potem silila, da pripravimo potrebne prostore.

Tudi jaz sem tega mnenja, da nij pravno, da posamezne dežele morajo zidati tako drage zavode za blazne, ali še bolj nepripravno je, če bi mi hoteli pošiljati naše blazne v druge dežele in tam mnogo denarja trositi za nje. Ugovoru, da nij treba blaznice za 200 blaznih sezidati, odgovarjam, da jo ne zidamo samo za 10 ali 15 let, da, ako uže deželi prouzročujemo stroške, naj to, kar napravimo, tudi nekaj let zadostuje. Prazna pa naša blaznica ne bode nikoli, kajti s Hrvatskega in z Goriškega se nam ponujajo uže dolgo časa blazni v sprejem.

Opazka, da bodejo našemu ljudstvu v kratkem mrene z očij pale in da se bode potem videlo, kako večina denarne moči dežele škoduje, se pri obravnavi denašnjega vprašanja pač malo poda. Ne mi ne vi niste krivi, da moramo zidati blaznico na deželne stroške, ampak krivi tega so odnošaji, katere je prouzročil denašnji sistem. Koliko se po nepotrebnem za palačam podobne nove šole izda, ki bi se brez vnanjega pretiranega lišpa, sezidale dosti cenejše. In če gospodje manjšine tega sl. zbora stokajo, da so priklade narastle, so oni ravno toliko krivi, ko mi, kajti za najbolj občutljivo šolsko priklado so glasovali oni in mi, obe stranki s prepričanjem, da se tega izdatka nij moč več ogniti in da je potreben.

Govornik končno priporoča nasvete večine finančnega odseka.

(Konec prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 28. aprila.

V **državnem zboru** je bila v seji 26. t. m. na vrsti posvetovanja postava zoper oderuhe v Galiciji. Slovenski poslanec Vilj. Pfeifer je tudi govoril in sicer za to, da bi postava veljala tudi za oderuhe na Kranjskem. Njegov govor priobčimo ves, kadar nam dojde. Isto tako je bil za postavu poslanec Vurm, ki je naglašal, kako drage davke mora dajati kmet poljedelec, ali kapital in oderuh je davka prost. Posvetovanje se je v drugej seji 27. t. nadaljevalo, a o tej nemamo še poročila. Naznanjenih je še šest govornikov, večidel za to, da se postava tudi v drugih deželah uvede.

Jutri in pojutranjem, kakor tudi v sredo in četrtek bode na Dunaji „**shod kotolikov**“. Politične veljavnosti bode ta shod, ker ima v programu posvetovanje in sklepanje o šoli, o novinarstvu, o socializmu, o kato-

liško-političnem združevanju. Velike priprave so delali.

Vnanje države.

Rumunski knez je svoj parlament odprl s prestolnim govorom, v katerem je rekel: Mi moramo, ker nas niso za nevtralne priznali, skrbeti, da bojišče ne bode v Rumuniji. Proti vmarširanju Rusov velesile niso protestirale. Car Aleksander mi je obljubil, da nema namena pravic Rumunije dotikati se. Zarad tega ruska vojska Bukarešta ne bo zasela. Za ohranjenje pravic Rumunije in njenih mej bode stal na čelu vojske.

Iz **Odesa** se poroča, da sta bila črnogorska zastopnika, potovaje skozi Odeso, posebno sijajno sprejemana. Nadžupan general Novoselski jima je dal velik obed, katerega so se udeležili vojni in administrativni glavarji. Novoselski je napil zastopnikoma „junaškega naroda“. Črnogorec Petrović je odpil z zagotovilom, da se bodo Črnogorci vedno skušali vredne izkazovati simpatij velicega slovanskega naroda ruskega.

V **Carigradu** bo kmalu proglašeno izjemno stanje. Sultan si nij še upal k vojski otiti. Če je res na pol nor, kaj bodo z njim tam?

Francoska namerava izdati okrožnico, v katerej izreka svojo neutralnost.

Dopisi.

Iz Celja 25. aprila. [Iz. dop.] C. kr. namestništvo v Gradcu je imenovalo za c. k. okrajnega feldveblja Tomaža Vajdo za c. kr. okrajnega tajnika pri okrajnem glavarstvu v Celji. Imenovani je dober in pošten narodnjak, tedaj mu želimo srečo ter izrekamo željo, da bode v novem stanju ostal zvest narodnjak.

Deželni šolski svet je narodnega učitelja Josipa Leverja iz okolice Celjske imenoval za mestnega učitelja v Celji.

Urednik „Cillier Zeitung“, narodnemu svetu Savinjske doline znani nemški jud Goldmann je popustil uredništvo ter otišel iz Celja, ker mu nij sodilo več tu ostati. Njegovi surovi, judovsko-nemško impertinentni članki o stanju turških Slovanov bili so uže lanskega leta v „Slov. Narodu“ omenjeni. Sedaj je prevzel uredništvo neki Tifenbacher, kateri je v prvem članku obetal, da ne bode sejal razprtije mej političnimi strankami. Vederemo!

Opozorujemo pri tej priliki na računski izkaz Celjske hranilnice (mej včerajšnjimi inserati „Slov. Narodu“) iz katerega se razvidi, da ima Celjska hranilnica prav ugoden položaj.

Iz Gorice 17. aprila [Izv. dopis.] Denašnji dan je krasen spomladanski dan a bog si ga vedi, kaj bo še do noči, april vedno nori, pravi naš kmet. Minoli mraz nij tako velike nesreče prouzročil na polji, kakor smo se bali, le sem ter tja je slana počrnila jedva razcvetoče drevje.

20. t. m. je bil slovesno sklenjen naš dež. zbor po kratkem delovanju; našim lahom, katere, vse kar imamo, iz milosti slovenščine v oči bode, se nij posrečilo uničiti slovenski oddelek kmetijske šole, edinega zavoda, kjer se čuje skoraj izključljivo naš mili jezik, akopram so hudobno nameravali uničiti ga. —

Gorica udobi toliko zaželene kopelji pri javnem vertu na najlepšem kraju.

Kopališče se zida na mestne stroške in bode stalo okoli 40.000 gld., kakor je videti bode stavba lična in okusna. Pripravili bodo 12 kopeljskih sob I, 12 pa II reda. Tedaj en kinč več lepi Gorici in tako davno zaželene kopeli se bodo uže meseca junija odprle našim mestnim mehkužnežem; mi plebejci pa gorkokrvni pojdemo le v Sočo kot po navadi.

Te dni je bila deputacija kaci 50 Francoskih legitimistov iz Marsilje, potovaje v Rim k 50 letnici papeževi, pri v Gorici bivajočemu grofu Chambordu kateremu je pred nekimi dnevi osnovalo tudi tukajšnje katoliško društvo zabavo (koncert) na čast. Tukajšnji italijanski list „L'Ecco Litorale“ pravi, da je grof Chambord jako darežljiv in velik prijatelj ubozih.

Goriška čitalnica napravi jutri večer koncertno besedo s plesom. Torej bode zopet en večer preživeli pri narodnem ognjišču v domačem krogu. Posihmal bode naša čitalnica osnovala veselice na prijetnem čitalničnem vrtu. Pevsko društvo „Slavec“ pa napravi koncert v Nabrežini, katerega se bode gotovo udeležilo mnogo vrlih kraških sinov, ki so dosedaj še vedno prvi bili, kjer je šlo za narodno sveto reč.

Te dni je zopet došlo par zabojev (terraglie) tobaka na Goriški kolodvor, namenje nega za blaženo Italijo per kontrabant. Gotovo je pošiljatelj neznana britka osoda onega tobaka, o katerem sem uže poročal v „Sl. N.“, da ga je ces. kr. financa konfiscirala, kakor tudi tega. Po izreku voznikov nečega tukajšnjega špedicijonirja so se enaki zaboji (terraglie) tobaka uže par let v Italijo pošiljali. Lahit so zviti in iznajdljivi, ravno denes hodi po mestu en italijanski „muzikant“, kateri se producira z 6timi instrumenti na enkrat: z glavo, z ustni, rokama in nogo, goni svoje instrumente tako, da je cel turški orkester na enem možu. Ljudstvo, posebno pa mestni pobalini, občudujejo to nenavadno prikazen. Lahit redkokedaj kruha strada, jo uže izduhta, med tem, ko naš kranjski nemčur, bahaje se, pravi: „Berd man schon mochen!“ pa nij mu mar, da bi si svoj žalostni materialni stan le količkaj olajšal s pridnim delom. In ne briga se dosti, če mu gre krava za kravo iz bleva.

Zato pa imajo privandrani Lahit posebno na Notranjskem najlepša posestva in najboljšo trgovino, ki so si jo s štedljivostjo — videč kako slabo gospodari naš kmet — tudi sem ter tja z zvijačo prisvojili.

Vojska, sveta slovanska vojska proti turškemu krvoloku in tlačitelju se je začela, kar smo vsi Slovansko čuteči radostnim srcem pozdravili.

A vsled vojske so strašansko poskočile cene žita.

Koruza vtegne biti v par dnevih do 2 gld. 50 kr. mernik, pred par dnevi je bila še po 1 gold. 80 kr; enako pšenica. Kaj bode počel ubogi kmet, če mu gre še up na letošnjo boljšo letino po vodi?

Bog blagoslovi naših bratov orožje, da bi kmalu uničili krščanskemu sovragu krvoločno roko, potem dojde mir v opustošene kraje in z njim toliko zaželeno blagostanje!

Domače stvari.

— (Slovensko gledališče.) Denes se bode predstavljala na korist gđ. Namretove znana Nestrojeva burka s petjem „Lumpaci-Vagabund“.

— (Skozi Ljubljano) je predvčeranjem potoval nadvojvoda Karel Ludvig.

— (Odpust) v državnem zboru imata zaradi bolezni dva kranjska poslanca, dr. Razlag in dr. Schaffer.

— (Z Dunaja) iz škofovske konference je prišel — kakor „Sl.“ poroča — g. škof dr. Pogačar 28. t. m. zjutraj. K shodu katoliškemu pa so šli tje dekan M. Skubic, Klun, Gogala in prošt A. Jarc.

— (Znamenje vojne.) Tržaška „Edinost“ piše: Ruski parnik, ki je pred nekaj dnevi pripeljal več tisoč sodov loja, moral je v Trstu ostati. V soboto je kapetan dobil brzojavno vest, naj parnik v Trstu varno spravi, mornarji pa naj se vrnejo po železnici domov; ruskih brodov je več tukaj. Trdnjave krog Trsta so vse oborožene in pripravljene braniti obalo proti napadu sovražnega brodovja.

— (Celovski knezoškof) bode letos obiskoval sledeče dekanije: Št. Andraž, Bleiberg, trg Breže, Sovodje, Št. Lenart, Belsko dolino, Spodnji in Zgornji Rož, Spodnji dravski breg, Velikovec in Wolfsberg.

— (Poboj.) Pripoveduje se nam, da so se te dni kmetski fantje pri železnikih stopli, jeden je mrtev ostal, mnogo je hudo ranjenih.

— (Tatvina.) V nedeljo 15. t. m. je bila na Vatovljah v duhovenski hiši med 9 — 12. uro zjutraj med službo božjo pri lepem jasnem vremenu cerkvena kasa okradena. Hiša je bila dobro zaprta, in med tem, ko je šel g. kaplan v 3/4 ure oddaljeno cerkev maševat, je prišel nekdo skozi okno v prvem nadstropju v izbo, iz iste v drugo, tretjo itd., tako da je po vsih sobah pregledal, kar se je dalo odpreti, še celo pod streho je šel gledat; na zadnje je našel cerkveno kaso, zaprto s 3 ključki, in hranjeno v neki zaklenjeni omari. Ker nij imel 3 ključev, da bi jo odprl, nesel jo je v hram in tam pokrov toliko razsekal, da je denarje pobral, potem pa jo je skozi stranska vrata, od znotraj zaprta, s pograbljenim denarjem popihal.

Razne vesti.

* (Tat.) ki je neki prodajalki v Trstu izmaknil listnico z denarjem, skupil je prav dobro. Žena, katere je njena tovaršica povedala, da je okradena, na migljaj plane na tata ter mu preišče žepe in najde svoj denar. Zdaj pa so začele pesti Evine hčere tako močno in hitro padati, da jih čuti še zdaj, ko sedi v tamnici, kamor ga je straža spremljanega z veliko množico peljala.

* (Trojčki) so prišli oni teden na vojaško novačenje v neke vasi na Šleskem. Podobni so si tako, da se jih komaj loči. Potrjeni so vsi trije h konjkom.

* (Zarad ljubezni) je skočila v Pragi mlada kuharica črez most v vodo, ker je njen ljubček, korporal pri dragoncih, nij več hotel. Dva dijaka sta jo zlekla iz vode, katera jej je morebiti pregorko srce nekoliko ohladila.

* (Ustrelil) se je c. kr. okrajni sodnik v Berovnu na Češkem. Bil je uže več časa na duhu bolan.

* (Znorela) je v Milanu mlada, lepa deklica bogatih staršev. Ona misli, da je kraljica vsega sveta in da je po njenem kraljestvu vse posuto z biseri in dragocenimi kameni.

Dunajska borza 28. aprila.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Enotni drž. dolg v bankovcih	57 gld.	80	kr.
Enotni drž. dolg v srebru	63	—	—
Zlata renta	69	80	—
1860 drž. posojilo	106	75	—
Akcije narodne banke	765	—	—
Kredine akcije	136	40	—
London	129	50	—
Napol.	10	37	—
C. k. cekini	6	10	—
Srebro	112	80	—
Državne marke	63	65	—

Prodaja hiše.

Mala hiša v prav do brem stanu z enim nadstropjem in majhenim vrtom je s proste roke na prodaj pod prav ugodnimi pogoji. Stojeca v mestu ob zelo obiskovanem trgu z razgledom nanj je priljubljena za vsako obrtnijo, posebno za kako pekarijo. Natančneje se izve v prodajalnici moke na Št. Jakobskem trgu, h. št. 148 stara, nova 9. (101—1)

lastnina in tisk „Narodne tiskarne.“